

ΑΡΙΘΜΟΣ: 1589/2014

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΜΗΜΑ Η'

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές, Άγγελο Λιάπη, Πρόεδρο Εφετών, Μαρί Δεργαζαριάν, Εισηγήτρια, και Παύλο Χριστιά, Εφέτες, και την Γραμματέα Σταυριανή Κωνσταντινίδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 11 Απριλίου 2014, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ:

κατοίκου

ο

ο οποίος εκπροσωπήθηκε από την πληρεξουσία δικηγόρο του με δήλωση.

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ - ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Του

αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό Σαπφούς αριθ. 10 και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ

2 η σελίδα της υπ' αριθμ. 1589/2014 απόφασης του
Εφετείου Θεσσαλονίκης

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ
ΣΥΝ. ΠΕ», που εδρεύει στην Αθήνα στην οδό
Πατησίων αριθμ. 130 και εκπροσωπείται νόμιμα και
3) Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την
επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ
ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΕΙΚΟΝΟΣ ή ΗΧΟΥ και ΕΙΚΟΝΟΣ» με τον
διακριτικό τίτλο GRAMMO, που εδρεύει στο Χαλάνδρι
Αττικής στην οδό Σαλαμίνας αριθμ. 24^α και
εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν
από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους

με δήλωση.

Οι ενάγοντες με την υπ' αριθμ.
32742/04-08-2009 αγωγή τους, ενώπιον του
Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ζητούσαν
ότι ανέφεραν σ' αυτήν. Το άνω Δικαστήριο εξέδωσε
την υπ' αριθμ. 24545/2013 οριστική απόφασή του, με
την οποία δέχθηκε εν μέρει την αγωγή. Κατά της
απόφασης αυτής παραπονείται ο εκκαλών με την υπ'
αριθμ. 450/04-02-2014 έφεσή του, ενώπιον του
Δικαστηρίου τούτου.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά
την εκφώνησή της από το σχετικό πινάκιο στη σειρά
της οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, δεν
παραστάθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, αλλά

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

3 η σελίδα της υπ' αριθμ. 1589/2014 απόφασης του
Εφετείου Θεσσαλονίκης

κατέθεσαν μονομερείς δηλώσεις του άρθρου 242 παρ.
2 του ΚΠολΔ, όπως ισχύει, και προκατέθεσαν
προτάσεις.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η από 21-1-2014 και με αύξ. αριθ.
κατάθεσης 450/4-2-2014 (αύξ. αριθ. κατάθεσης στη
Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου 389/6-2-2014)
έφεση κατά της υπ' αριθ. 24545/2013 οριστικής
απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου
Θεσσαλονίκης, που εκδόθηκε κατά την τακτική
διαδικασία, αντιμωλίαν των διαδίκων, ασκήθηκε
νομότυπα και εμπρόθεσμα, εφόσον από τα έγγραφα
που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι δεν
προκύπτει επίδοση της απόφασης (άρθρα 495, παρ. 1
και 2, 511, 513 παρ. 1, 516 παρ. 1, 517, 518 παρ.
1 και 520), ούτε άλλωστε αμφισβητείται η
εμπρόθεσμη άσκηση αυτής. Εφόσον, επομένως, είναι
παραδεκτή, πρέπει να ερευνηθεί το παραδεκτό και
το βάσιμο των με αυτή (έφεση) προβαλλομένων λόγων
(άρθρο 533§1 ΚΠολΔ) κατά την ίδια διαδικασία.

Οι ενάγοντες και ήδη εφεσίβλητοι με την
υπ' αυξ. αριθ. κατάθεσης 32742/4-8-2009 αγωγή
τους ενώπιον του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου,
εξέθεταν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής

διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, νόμιμα συνεστημένοι κατά το άρθρο 54 του Ν. 2121/1993. Ότι ο πρώτος από αυτούς έχει μέλη τους μουσικούς, ο δεύτερος τους τραγουδιστές - ερμηνευτές και ο τρίτος τους παραγωγούς (εταιρείες παραγωγής και εμπορίας) υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, καθώς και ότι καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί το μοναδικό για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ.1 του προαναφερόμενου νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολό της, τη σχετική με αυτόν κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών, συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών που έχουν μεταβιβάσει στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται, η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους- μέλη τους της αμοιβής αυτής. Ότι συνέταξαν από κοινού τα αναφερόμενα αμοιβολόγια, τηρώντας τους

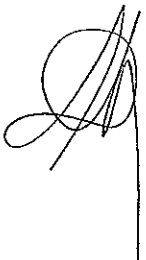
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

νόμιμους όρους δημοσιοποίησης, στη συνέχεια δε κάλεσαν τον εναγόμενο, ο οποίος χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου, να προέλθει σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, πλην όμως ο τελευταίος αρνείται να τους καταβάλει το ύψος της εύλογης αμοιβής που οφείλει να πληρώσει, μολοντί από τη χρήση της μουσικής αποκόμισε σημαντικά κέρδη. Περαιτέρω, αναφέρουν τα ονόματα των ημεδαπών δικαιούχων (μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου) που τους έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος επί όλων των έργων τους, εκ των οποίων ενδεικτικά αναφέρονται τα έργα, μουσική και τραγούδια, από τα χρησιμοποιούμενα καθημερινά από τον εναγόμενο του ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου των μελών τους που τους έχουν μεταβιβάσει τη σχετική εξουσία για τα έτη 2007 και 2008. Ακόμη, αναφέρουν οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, με τους οποίους έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας για την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των αλλοδαπών καλλιτεχνών. Ζήτησαν δε, να καθοριστεί οριστικά η εύλογη αμοιβή για τα έτη 2007 και 2008 στο ποσό των 4.200 ευρώ ετησίως και συνολικά στο ποσό των

8.400 ευρώ, πλέον ΦΠΑ 1.596 ευρώ, με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, να καθοριστεί, ότι από την αμοιβή αυτή το 50% δικαιούνται οι παραγωγοί των υλικών φορέων και από το υπόλοιπο 50% δικαιούνται οι μουσικοί 25% και οι τραγουδιστές 25% και να υποχρεωθεί η εναγομένη να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα παραπάνω έτη, προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους. Το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την προσβαλλόμενη απόφασή του δέχθηκε κατά ένα μέρος την αγωγή ως κατ' ουσία βάσιμη και καθόρισε την αιτούμενη εύλογη αμοιβή για τα δύο έτη στο συνολικό ποσό των 9.996 ευρώ (συμπεριλαμβανομένου του ΦΠΑ), το οποίο και υποχρέωσε τον εναγόμενο να καταβάλει στους ενάγοντες με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση αγωγής. Παράλληλα, υποχρέωσε την τελευταία να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τη χρονική περίοδο 2007-2008. Ο εναγόμενος με την έφεσή του παραπονείται ότι η εκκαλουμένη προέβη σε κακή εφαρμογή του νόμου και εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί να

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

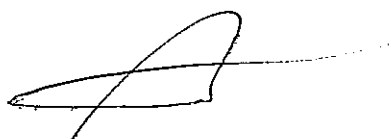
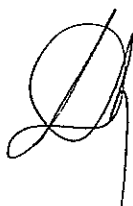
εξαφανισθεί αυτή και στη συνέχεια, να απορριφθεί
η αγωγή ως κατ' ουσία αβάσιμη.

Με τον πρώτο λόγο της έφεσής του ο
εκκαλών-εναγόμενος ισχυρίζεται ότι η εκκαλουμένη
εσφαλμένα απέρριψε ως μη νόμιμη την ένστασή του
περί καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος εκ
μέρους των εναγόντων οργανισμών, καθόσον στο υπ'
αριθ. 13221/1-6-2006 ιδιωτικό συμφωνητικό-σύμβαση
που καταρτίσθηκε μεταξύ αυτού και των εναγόντων-
εφεσιβλήτων δεν περιελήφθη όρος, σύμφωνα με τον
οποίο οι ενάγοντες να διατηρούν το δικαίωμα να
αναβαθμίσουν τις εισπρατιόμενες αμοιβές τους και
δικαιώματα, σε περίπτωση διαπίστωσης από αυτούς
της τυχόν αναβάθμισης του καταστήματος, με το
οποίο συμβάλλονται, γεγονός που θα έπρεπε να το
προβλέπουν, σύμφωνα και με τις διατάξεις περί
προστασίας του καταναλωτή, για να μπορούν στη
συνέχεια να επιδιώξουν την είσπραξή του με την
άσκηση της σχετικής αγωγής. Με το περιεχόμενο
αυτό η προβληθείσα ένσταση είναι μη νόμιμη και
συνεπώς, απορριπτέα, καθόσον τα εκτιθέμενα για τη
θεμελίωση αυτής περιστατικά, και αληθή
υποτιθέμενα δεν καθιστούν καταχρηστική την άσκηση
δικαιώματος κατ' άρθρο 281 ΑΚ. Εξάλλου, μόνο το
γεγονός ότι δεν προβλέφθηκε στη μεταξύ των

διαδίκων καταρτισθείσα σύμβαση όρος, σύμφωνα με τον οποίο, αν διαπίστωναν την αλλαγή του τρόπου χρήσης της μουσικής (από χρήσιμη σε απαραίτητη), θα μπορούσαν να ζητήσουν τα αντίστοιχα με την εν λόγω χρήση προβλεπόμενα ποσά, δεν αρκεί για να καταστήσει καταχρηστική την άσκηση του δικαιώματος, εφόσον δεν παρατίθενται και άλλα περιστατικά, από τα οποία να προκύπτει η δημιουργία εύλογης πεποίθησης στον εναγόμενο ότι οι ενάγοντες δεν πρόκειται να ασκήσουν το προαναφερόμενο δικαίωμά τους. Εφόσον το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφαση έκρινε ομοίως, ο σχετικός λόγος της έφεσης πρέπει να απορριφθεί ως κατ' ουσία αβάσιμος.

Με τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου που περιλαμβάνει τα άρθρα 46 έως 53 του ν. 2121/1993 («Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα»), όπως αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 του ν. 3057/2002, καθιερώθηκε η προστασία των συγγενικών προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή έχουν κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν βεβαίως να αναχθούν σε αυτοτελή

ΠΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του ίδιου νόμου, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρήζουν προστασίας, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η δε προστασία αυτή θεμελιώνεται στη διάταξη του άρθρου 49 του ως άνω νόμου (Εφθεσ 2178/2008 ΤρΝομπλ ΝΟΜΟΣ). Με το εν λόγω άρθρο καθιερώνεται ανεκχώρητο ενοχικό δικαίωμα εύλογης και ενιαίας αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων (φωνογραφημάτων), με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης του δικαιώματος αυτού στους

οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης (Δ. Καλλινίκου, Πνευματική ιδιοκτησία, Γ έκδοση 2008,289 επ.). Συγκεκριμένα, στην ως άνω διάταξη ορίζονται τα εξής: «1. Όταν υλικός φορέας ήχου που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, καθώς και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η εν λόγω αμοιβή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο». Εξ άλλου, ο ενάγων

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

οργανισμός μπορεί, σε κάθε περίπτωση, στην αγωγή του για τον οριστικό καθορισμό και την επιδίκαση της εύλογης αμοιβής, να σωρεύσει και αίτημα να υποχρεωθεί ο εναγόμενος χρήστης να του καταβάλει και τον ανάλογο, με το ποσό της αμοιβής, φόρο προστιθέμενης αξίας (Φ.Π.Α.). Η ευχέρεια αυτή παρέχεται από τη διάταξη του άρθρου 69§1εδ.α' του ΚΠολΔικ, της οποίας η εφαρμογή στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι επιτρεπτή (βλ. ΑΠ 80/1999 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, Εφαθ 8884/2003 ΕΛΛΔνη 45, 1102).

Στην προκειμένη περίπτωση από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων που εξετάσθηκαν στο ακροατήριο του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη απόφαση πρακτικά, από την εκτίμηση των νομίμως και με επίκληση εκατέρωθεν προσκομιζομένων εγγράφων, άλλα εκ των οποίων λαμβάνονται υπόψη προς άμεση απόδειξη και άλλα για την συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων και από τα διδάγματα της κοινής πείρας που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες είναι αστικοί, μη κερδοσκοπικοί, αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους έχει

ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι μουσικοί, τραγουδιστές - ερμηνευτές, αντίστοιχα και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους, για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Οι οργανισμοί αυτοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε μεταγενέστερα και ισχύει, η λειτουργία τους δε εγκρίθηκε με τις υπ' αριθ. 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 9528/22-2-1995, αντίστοιχα, αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου νόμου, ελέγχει τη σύμφωνη με τις προσαγές του νόμου αυτού και του εσωτερικού κανονισμού των παραπάνω οργανισμών, αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία τους. Από τα παραπάνω τεκμαίρεται ότι οι ενάγοντες οργανισμοί, νομιμοποιούνται, ενεργούντες στο δικό τους όνομα, να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικά, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 παρ. 1 του ίδιου ως άνω νόμου, εύλογη αμοιβή, χωρίς την προηγούμενη καταβολή αυτής, από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς) είναι εγγεγραμμένη η από

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

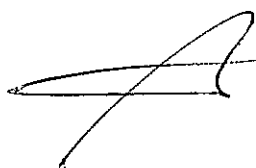

τα μέλη των πρώτου και δεύτερου των εναγόντων οργανισμών εκτέλεση ή και ερμηνεία μουσικών έργων και οι οποίοι (υλικοί φορείς) παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από παραγωγούς, μέλη του τρίτου των οργανισμών αυτών.

Περαιτέρω, οι ενάγοντες, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς (ελβετικός SWISS PERFORM, γερμανικός GVL, γαλλικός SPEDIDAM, ισπανικός AIE, σουηδικός SAMI, ρουμανικός CREDIDAM, ουγγρικός EJI, λιθουανικός AGATA, δανικός GRAMEX, ολλανδικός NORMA, βελγικός MICROCAM, πολωνικός STOART, ρωσικός ROUPI, τον εκπροσωπούντα βρετανούς και αμερικανούς καλλιτέχνες RIGHTS AGENCY LTD, κ.α.), συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και, οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές τραγουδιστές και παραγωγοί

υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Οι ενάγοντες οργανισμοί, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των, δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν και κατάρτισαν το έτος 2003 κατάλογο (αμοιβολόγιο) με τις αμοιβές των παραπάνω δικαιούχων, που απαιτούν από τους χρήστες των δημιουργών αυτών, ανάλογα με την έκταση της χρήσης, τον οποίο γνωστοποίησαν, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, στο κοινό με τη δημοσίευσή του στις τρεις ημερήσιες αθηναϊκές εφημερίδες ΑΥΓΗ στις 6-6-2003, ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ στις 2-5-2003 και ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ τις 2-5-2003. Μετά ταύτα κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα επιχειρήσεων, στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως είναι ντίσκο, μπαρ κλπ η οφειλόμενη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε ποσοστό 10% των ακαθάριστων εσόδων τους, με ελάχιστο ποσό κατ' έτος ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος και τη διάρκεια της λειτουργίας

ΔΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

του. Έτσι για καταστήματα με επιφάνεια από 100
έως 200 τετρ. μέτρα και διάρκεια λειτουργίας 8-12
μήνες η ελάχιστη αμοιβή καθορίστηκε σε 4.200
ευρώ. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων
ήχου είναι και ο εναγόμενος, ο οποίος διατηρεί
κατάστημα στη : επί της
οδού στο οποίο μέχρι το
έτος 2006 στέγαζε επιχείρηση καφετέριας. Ήδη όμως
από το 2007 τις μεν πρωινές ώρες λειτουργεί ως
καφετέρια-καφενείο, ενώ τις βραδινές ώρες
λειτουργεί πλέον ως καφέ-μπαρ, με τον τίτλο
Σύμφωνα με την υπ' αριθ. πρωτ.
9259/2003 άδεια ίδρυσης και λειτουργίας
καταστήματος που εκδόθηκε από τον Δήμο
το κατάστημα φαίνεται ότι
λειτουργεί ως καφετέρια-καφενείο σε στεγασμένο
χώρο 56,04 τετρ. μέτρων. Το έγγραφο αυτό όμως δεν
αποδεικνύει σε κάθε περίπτωση ότι ο χώρος στον
οποίο λειτουργεί την επιχείρησή του ο εναγόμενος
είναι ο αναγραφόμενος στην εν λόγω άδεια, όπως
επίσης δεν αποδεικνύει ότι το χρησιμοποιεί
αποκλειστικά ως καφετέρια-καφενείο, δεδομένου ότι
από τις προσκομιζόμενες από τους ενάγοντες
καταχωρήσεις στο διαδίκτυο αποδεικνύεται ότι αυτό
κατά τις βραδινές ώρες λειτουργεί ως μπαρ,

απασχολώντας μάλιστα και d.j, με μουσικό πρόγραμμα, και στο οποίο διοργανώνονται διάφορα πάρτι, χοροί και άλλες συναφείς εκδηλώσεις, στο οποίο οι θαμώνες-πελάτες διασκεδάζουν υπό τους ήχους της μουσικής. Από τα προσκομιζόμενα αποδεικτικά μέσα αποδεικνύεται ότι ο χώρος που λειτουργεί ο εναγόμενος το κατάστημά του υπερβαίνει το εμβαδόν των 100 τετρ. μέτρων. Μάλιστα όταν τη 1-6-2006 καταρτίσθηκε σύμβαση μεταξύ των εναγόντων και του εναγομένου για τη δυνατότητα χρήσης εκ μέρους του τελευταίου μουσικής στο κατάστημά του ως καφετέρια τότε, στην οποία η μουσική είναι χρήσιμη, υπήχθη στην κατηγορία του αμοιβολογίου για καταστήματα με εμβαδόν 101-200 τετρ. μέτρων. Τότε συμφωνήθηκε μεταξύ τους να καταβάλει το ποσό των 200 ευρώ (πλέον ΦΠΑ), χωρίς να ισχυρισθεί ότι υπάγεται σε άλλη κατηγορία (καταστημάτων με μικρότερο εμβαδόν). Συνεπώς, με βάση όσα εκτέθηκαν, το παρόν Δικαστήριο καταλήγει στην κρίση ότι η επιφάνεια του καταστήματος του εναγομένου, στο οποίο λειτουργεί την επιχείρησή του, ανέρχεται πράγματι σε 150 τετρ. μέτρα. Επίσης αποδεικνύεται ότι καθημερινά τις βραδινές ώρες χρησιμοποιεί μουσική, που είναι απαραίτητη για τη

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

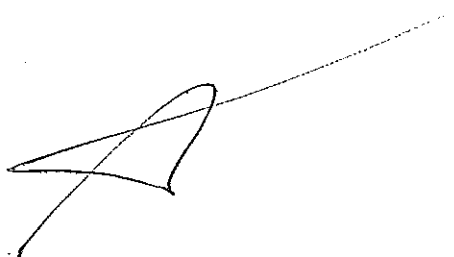
λειτουργία του. Χρησιμοποίησε δε κατά τα έτη 2007 και 2008 υλικούς φορείς ήχου, για να διασκεδάσει την πελατεία του, δεδομένου ότι σε τέτοιου είδους καταστήματα οι πελάτες προσέρχονται για να καταναλώσουν ποτά και να ακούσουν μουσική. Συνεπώς, η λειτουργία της επιχείρησής του και η εντεύθεν αποκόμιση κερδών συνδέεται άρρηκτα με τη χρήση της μουσικής, η οποία αποδείχθηκε ότι συμβάλλει στην αύξηση της πελατείας του και εντεύθεν των εσόδων του από την κατανάλωση των προσφερομένων από αυτόν προϊόντων. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι οι ενάγοντες προσπάθησαν να διαπραγματευθούν με τον εναγόμενο για την καταβολή της εύλογης αμοιβής των αντιπροσωπευόμενων από αυτούς δικαιούχων, εν τούτοις αυτός αρνήθηκε, προβάλλοντας διάφορες δικαιολογίες. Σύμφωνα δε με το αμοιβολόγιο που καταρτίσθηκε για τις επιχειρήσεις, στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη και οι οποίες λειτουργούν 8-12 μήνες ετησίως, έχουν δε εμβαδόν 101-200 τετρ. μέτρα, η καταβλητέα από τους χρήστες αμοιβή, προσδιορίστηκε κατ' ελάχιστο ποσό για τα έτη 2007 και 2008 στο ποσό των 4.200 ευρώ ετησίως. Ως κριτήρια για τον υπολογισμό της αμοιβής λήφθηκαν υπόψη η ωφέλεια που αποκόμισε ο

εναγόμενος από την χρήση της μουσικής, η μείωση των εσόδων των ως άνω δικαιούχων από τη μη καταβολή της αμοιβής τους, καθώς και εξοικονόμηση της δαπάνης, στην οποία θα προέβαινε ο προαναφερόμενος, εάν αντί του μουσικού ρεπερτορίου που παρουσίαζε καθημερινά από τους υλικούς φορείς ήχου απασχολούσε κατά την ίδια περίοδο τραγουδιστές και ορχήστρα. Συνολικά η καταβλητέα από αυτόν αμοιβή για τα ως άνω έτη ανέρχεται στο ποσό των 8.400 ευρώ, πλέον ΦΠΑ 19%, ποσού 1.596 ευρώ. Εφόσον το Πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφαση έκρινε ομοίως, ορθά εκτίμησε τις αποδείξεις και, ως εκ τούτου, οι σχετικοί λόγοι της έφεσης πρέπει να απορριφθούν ως κατ' ουσία αβάσιμοι, όπως και η έφεση στο σύνολό της, εφόσον δεν υπάρχουν άλλοι λόγοι προς έρευνα. Τέλος ο εκκαλών πρέπει να καταδικασθεί στην καταβολή των δικαστικών εξόδων των εφεσιβλήτων του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας (άρθρα 176 183, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας.

**ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ**

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλίαν των
διαδίκων.

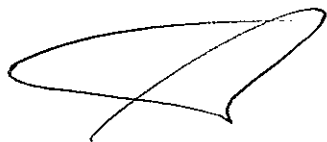
ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά την έφεση και

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ κατ' ουσία την έφεση
κατά της υπ' αριθ. 24545/2013 απόφαση του
Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον εκκαλούντα-
εναγόμενο στα δικαστικά έξοδα των
εφεσιβλήτων-εναγόντων του παρόντος βαθμού
δικαιοδοσίας, τα οποία καθορίζει σε οκτακόσια
(800) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε στη
στις 20 Ιουνίου 2014, σε μυστική διάσκεψη και
δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του στις 3 Ιουλίου
2014, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, απόντων των
διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, με
παρούσα τη Γραμματέα.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

**ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ**
